

МЪРФ

НОРМАЛНИЯ

ДОРИ И ТИ
МОЖЕШ
ДА СТАНЕШ
ГЕРОЙ!

ИЛЮСТРАЦИИ
ЕРИКА САЛСЕДО

**ГРЕГ
ДЖЕЙМС**

**КРИС
СМИТ**

ГРЕГ ДЖЕЙМС е познат глас и познато лице от радиото и телевизията. Той е водещ на шоуто на радио Би Би Си „Драйвтайм“, удостоено с награди, и представя Официалната класация на Великобритания всеки петък. На екран Грег е бил водещ на разнообразни предавания, най-скоро се извяваше като лице на „Деца в нужда“ на Би Би Си. Той е и лице на репортажите за крикет на „Би Ти Спортс“, а през 2016 събра сумата от над един милион паунда за „Спортс Рилийф“, като осъществи пет триатлона в пет града за пет дни. Грег не притежава свръхспособности. В свободното си време се забавлява с идеята да си има хобита. В действителност обаче той е превърнал всичките си хобита в работа.

КРИС СМИТ е удостоен с награди журналист и водещ, който съобщава новините на милиони хора всеки ден като гласа на „Нюзбийт“ по Би Би Си радио 1. Крис се радваше на предишната си бляскава литературна кариера като победител в конкурса за разказ „Х. И. Бейтс“ за 1981 г. (в категория под 10-годишна възраст) със своя разказ „Къде са капачките за ракията?“. Крис също не притежава свръхспособности, макар и да обича да се преструва, че котката му Мейбъл може да лети, като я вдига във въздуха и тича насам-натам.

Greg James & Chris Smith
KID NORMAL

Text copyright © Greg Milward and Chris Smith 2017

Illustrations copyright © Erica Salcedo 2017

© Светлана Комогорова – Комата, превод
© „Прозорец“ ЕООД, всички права запазени

ISBN 978-954-733-997-2

Грег Джеймс, Крис Смит
Мърф Нормалния

превод Светлана Комогорова – Комата
редактор Гергана Рачева
адаптация на корицата Анна Георгиева
коректор Явор Ваджишки

Електронно издание
Формат pdf

„Прозорец“ ЕООД
тел. 0878 300 136
0878 300 139 (*търговски отдел*)
e-mail: office@prozoretz.com

Книгите на ПРОЗОРЕЦ можете да закупите и на
[www. prozoretz.com](http://www.prozoretz.com)

На Ел Джей

- Крис

На Нормалните хлапета навсякъде.

Винаги казвайте „да“ на приключението.

- Грег

1

Новата къща

Мърф мразеше новата къща толкова, колкото не помнеше нещо някога да е мразил. Лек ветрец, какъвто често полъхва в началото на една история, разбъркваше чорлавата коса на Мърф, застанал пред дома. Той се мъчеше да проумее с цялата мощ на едва единайсетгодишния си мозък защо заради тая къща се чувстваше толкова скапано, че не се траеше.

Проблемът с новата къща беше, че тя... беше толкова, ама толкова *нова*! Старата му къща беше интересна, с интересни дървени стълби, водещи към интересен пращен и разхвърлян таван, пълен с интересни кашони, имаше и градина с интересни дървета за катерене, където да си строиш интересни бърлоги. Старата къща си беше... ами, *стара*! И го кефеше. Беше от ония къщи, в които се случват приключения – макар, ако бъдем честни, така и да не се бяха случвали. Обаче имаше *потенциал*.

А сега тези приключения така и нямаше да имат

шанс да се случат, защото семейството на Мърф пак се премести.

Преди четири години Мърф, майка му и брат му изоставиха тази къща, когато се наложи всичките да се преместят в нов град заради работата на майка му. То и това си беше кофти, ама само след година пак им се наложи да се местят. И после пак. И пак. И ей на, една трета от живота му го делеше от старите и разположени както дойде стаи, които той толкова обичаше, и пак се взираше в поредната нова къща и му се щеше някой да я вдигне във въздуха или да я подпали. Което всъщност щеше и да ѝ се случи, ама той още не го знаеше.

Дори и да знаеше Мърф, че къщата ще се превърне в димящи развалини само след някакви си месеци, това нямаше да му повдигне много-много духа. Под кафеникавото, дъжделиво вечерно небе, което идеално пасваше на настроението му, той мъкнеше кашони в подобната на кутийка къща и ги стоварваше в кънтящия коридор, боядисан в бледозелен оттенък, който почти докарваше цвета на котешка повърня.

Новата стая на Мърф беше боядисана в друго зелено, ама също толкова гадно, цвят авокадо, дето му беше минала модата. Тя беше главен претендент за званието „най-потискащата стая в смотаната нова къща“ и конкуренцията беше много дървена. В нея нямаше нищо освен матрак на пода и един шкаф с бели чекмеджета.

Ако беше светло, прозорецът без завеси щеше да гледа към мазния канал зад къщата и тухления зид от другата страна. Мърф се радваше, че е тъмно.

С въздишка той си отвори сака и почна да си разопакова багажа – набутваше джинсите и фланелките си кажи-речи където му падне. Накрая стигна до последните четири предмета в сака, но вместо да ги прибере някъде, Мърф ги нареди на голия матрак, настани се с кръстосани крака на пода и се загледа в тях.

Това бяха четири сиви ризи за училище – ризите, които беше носил през последния ден в последните му четири училища. Първата беше цялата в надписи с флу-мастер – там имаше традиция, че когато някой напуска, всеки трябва да му напише по нещо на сбогуване.

*Ще ни липсваш, приятел. Ой Макс
Обаждай се, суперзвезда! Сам*

Не ни напускай, Могъщи Мърф! Лукас

Имаше и други надписи и подписи, почти целият сив плат беше изписан с шарени весели букви.

Не ни напускай!

Но се беше наложило да напусне само заради работата на майка му. И имаше намерение да държи връзка, обаче следващата година беше много зает с това да си търси нови приятели, за да заместят онези, които се наложи да изостави.

Взе втората риза и прочете имената на тези нови

приятели. На втората имената не бяха толкова много, но все пак имаше мили думи.

Не е за варване, те се местят само след година! С обик, Пиа.

Мърф! Ще ни липсваш. Върни се скоро, приятел! Том

Върху риза номер три имаше само две-три имена, надраскани с химикал, все едно им беше хрумнало в последния момент – той искаше някакъв спомен, за който да се закачи.

Четвъртата риза беше чиста и непокътната.

Мърф сгъна пак ризите и ги набути в най-долното чекмедже на белия шкаф.

През последната година не си беше търсил приятели. Бе убеден, и съвсем оправдано, че един ден скоро майка му ще му съобщи на вечеря, че пак се налага да се местят. За Мърф другите хора бяха станали като телевизионни предавания. Нямаше смисъл да се увличаш много, защото не се знае кога някой ще дойде и ще смени канала.

Както знаете, ако някога сте се местили, готовата храна първата вечер е много важен ритуал. И като всяко семейство, някога преселвало се в нов дом, Мърф, брат му и майка му седнаха тази вечер да хапнат готова храна с шантавото усещане, че са в чужд дом и някой трябва

да усили парното. Ядяха от сребристите контейнери от станиол, защото майка му не можа да изнамери кашона с чиниите. Мърф знаеше точно кой е, обаче беше твърде зает с това да опази скаридените си крекери от брат си Анди, който все гледаше да му ги отмъкне.

– Тези са мои бе, буцо! – кресна той, когато Анди бръкна с ръка като алчен октопод и награби мазна шепа крекери.

– Няма сам да изядеш целия пакет бе, Смърф! – отвърна огромната шестнайсетгодишна буца.

– Ще го изям! – изломоти Мърф и парченца крекери се разхвърчаха от устата му като на финала на онези

големи мощни фойерверки, само че с аромат на скариди. – И не ми викай Смърф, знаеш, че ме дразни.

– Извинявай бе, Смърф – рече гордо Анди с вид, все едно току-що е изрекъл нещо невероятно остроумно.

– Ей, вие двамата, стига! – въздъхна майка им. – Анди, не наричай брат си Смърф. Смърф, почерпи го с крекери...

– МАМО! – кресна См... прощавайте, Мърф. Анди и майка му се изкискаха. Мърф неохотно се включи. – Сдружавате се против мен.

Все едно не стига, че ме замъкнахте да живея в Забутанци, и то в кутия за обувки! Аз да не съм чепик!

Майка му го погали утешително по бузата.

– Не си чепик, знам. Знам и че не ти се местеше пак. – Мърф я наблюдаваше как отмята глава, очевидно за да пропъди някоя и друга майчина сълза. И тя не е искала да дойде да живее тук, помисли си той.

– Знам, че ще трябва време, докато се наредим – каза майката на Мърф и на двамата. – Само почакайте, момчета. Накрая ще си прекарвате страхотно, обещавам. Тук ще ни е много хубаво! Ще е... – Тя позамълча в търсене на точната дума и макар и Мърф да не го разбра по онова време, откри идеалната: – Ще е... супер.

2

Недоразумението

Много неща не знаеха още за новия град Мърф и семейството му, но най-важното беше, че не знаеха къде ще ходи Мърф на училище. Майка му се бе опитала да го уреди, преди да пристигнат, но като че никъде нямаше места и докато горещите августовски дни се точеха, тя все повече се вманиачаваше да му намери училище.

Цяла вечер висеше пред лаптопа, чатеше с други родители и търсеше съвети. Дори започна да заговаря напосоки разни майки и татковци из града и да ги пита къде учат децата им и дали имат приятели, които мислят скоро да мигрират. На Мърф му идеше да умре. Анди, с пет години по-голям, беше постъпил в един местен колеж и си умираше от смях.

– Може да учиш сам у дома – подкачаше го той. – Ще ти вземем някоя и друга книга и ще си нагласяш таймера да ти звъни за междучасие.

По онова време на Мърф хич не му беше смешно, а

още по-малко смешно му стана, когато август се изни-
за и почна за септември и Том постъпи в колеж.

– Още си нямаш училище, братленце, жалко – каза
той, рошейки косата на Мърф на излизане.

Тази седмица май беше най-гадната досега. Мърф
се мъкнеше подир майка си, докато тя ходеше по съб-
рания във всяко основно училище в града. Любопитни
лица го оглеждаха, докато той я следваше през дворо-
ве и по кабинетите на разни директори. Седеше си
кротко и както го бяха инструктирали, се мъчеше да
си докара необичайно умен вид. Слушаше я как спори
по телефона. Но всеки път отговорът бе един и същ –
че трябвало да изчакат. „Никой ли не мигрира в тоя
скапан град?“ – мислеха си Мърф и майка му, горе-
долу едновременно.

А после, една привечер към края на седмицата,
Мърф и майка му се прибираха от пазаруване. Улиците
бяха доста пусти, повечето хора си бяха вкъщи и
пиеха чай. И тогава една жена и едно момче, само мал-
ко по-голямо от Мърф, свърнаха от една сумрачна
уличка недалеч и майка му я дочу да казва:

– Е, как мина в училище?

Майката на Мърф, чийто слух бе започнал да ула-
вя думата „училище“ като радара на прилеп, забърза
ход, стиснала здраво ръката на Мърф.

– Мамоооо, пусни ме! – примоли се той, но щом погледна лицето ѝ, разбра, че няма смисъл да спори – майка му си изпълняваше мисията.

Обаче когато прекосиха платното, другото момче и майката вече се бяха качили в кола. За кратко Мърф се уплаши, че неговото майче ще се просне с разперени ръце на капака на колата, за да ги спре. Но вместо това, все тъй повлякла Мърф подире си като долнокачествено хвърчило, майка му зави в страничната уличка.

Ако отдалече уличката бе изглеждала сумрачна, то беше извадила късмет. Отблизо направо си тънеше в мрак. Няколко коли бяха паркирани върху обраслия с трева тротоар, а дългата лъкатушна улица бе обградена от мърляви, залепени една за друга къщи с градини, толкова неугледни, че сякаш кошчетата за смет ги бяха наслагали, за да живнат малко.

Но по-надолу, някъде по средата на улицата, имаше голямо училище. Познаха, че е училище, защото освен парапетите и познатите на вид училищни сгради в дъното на двора, над портата имаше най-обикновена метална табела с най-обикновен надпис:

Имаше също и един мъж, който, застанал с гръб към тях, заключваше портата.

Мърф чу силно скръцване – майка му бе стиснала решително зъби и тръгна да пресича.

– Я се понагласи! – изсъска му тя толкова свирепо, че той действително се опита да си поприглади предницата на фланелката с ръце.

– Извинете! – изчурулика майката на Мърф с най-дружелюбния си глас. Майката на Мърф понечи пак да се извини, но от гърлото ѝ излезе само прокашляне.

Мъжът бавно се обърна. Не изглеждаше като нормален учител. Имаше много черна и лъскава зализана назад коса с една голяма лимба, лепната по средата на челото. Беше облечен с износено сако от туид с крпки на лактите, но над крпките се издуваха мускули. Зад черните очила с дебели рамки очите му бяха яркосини. Челюстта му бе тъй рязко очертана, че сякаш бе издялана от дърво.

– Мога ли да ви бъда полезен с нещо, госпожо? – попита странният учител.

– Това нали е училище? – попита го тя и той доби такова изражение, че май му се искаше да отговори с „не“, но после погледна табелата над главата си.

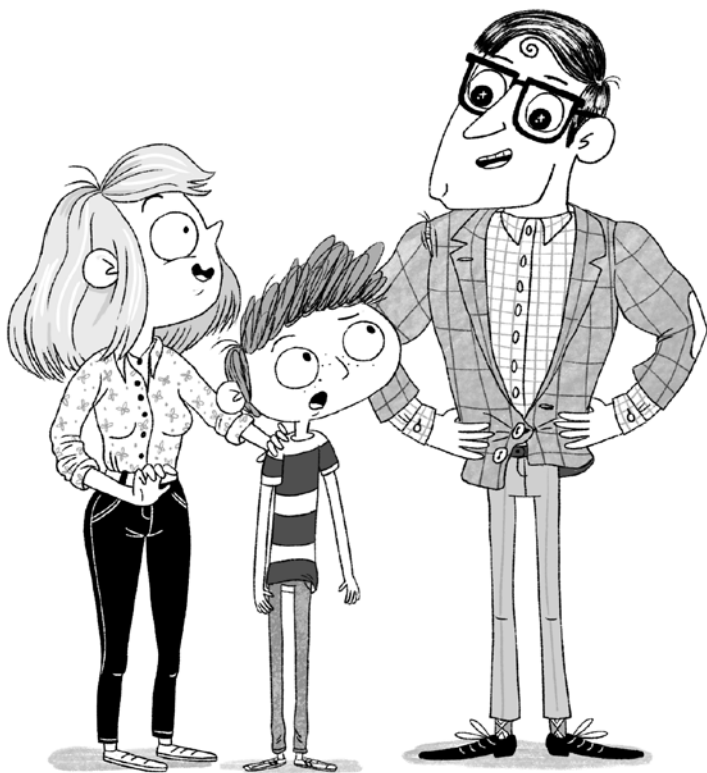
– Даааа – отвърна той много бавно и не особено насърчително.

– Чудесно! Вижте, ние съвсем наскоро се премес-

тихме тук и имам ужасни затруднения с търсенето на училище за сина ми, и... – заобяснява Джейд и обгърна Мърф с ръка.

Мъжът я пресече:

– Ужасно съжалявам, госпожо, обаче тук нямаме възможност да ви помогнем. Ние... ние не приемаме кандидати от... – Той като че търсеше точната дума. – От... от... В момента не приемаме *никакви* деца. Много съжалявам.

Последва мълчание и Мърф бе сигурен, че майка му ще се откаже. Но изведнъж тя награби учителя над лакътя. Наложил се да ползва и двете си ръце.

– Моля ви! – прошепна тя. – *Моля* ви, вижте какво може да се направи! Мърф е толкова умно момче – той трябва да бъде приет в някое чудесно училище като вашето!

– Съжалявам – повтори мъжът и нежно извлече грамадния си бицепс от хватката ѝ. – Приятна вечер ви желая. – И той се заотдалечава.

– Той е момче с такъв голям потенциал! – провикна се майката на Мърф подире му. – С ваша помощ той наистина би могъл... Можете да му помогнете наистина да *полети*!

Мъжът се закова на място и се обърна.

– Да полети? – попита той тихо.

– Да, да *полети*! Действително смятам, че в правилното училище той... би могъл – завърши тя неубедително.

– Значи, съвсем наскоро сте се преместили в района. И синът ви има... *способности*, казвате? – продължи с приглушен глас мъжът.

Майката на Мърф закима въодушевено.

– А дали Мърф вече, тъ... *лети*? – попита той. Говореше още по-приглушено и току оглеждаше улицата нагоре-надолу.

– О, да, просто отлично се справя! – отвърна тя също приглушено, та да му влезе в това. – Действително няма да ви разочарова.

– Лети в действителност? – прошепна мъжът.

Тия въпроси взеха да стават малко шантави, а и едва се чуваха. Самият Мърф се чудеше как да накара земята да се продъни и да го погълне. Освен това майка му преувеличаваше. Беше си виждал оценките и беше малко пресилено досегашният му успех да бъде сравняван с полет.

Но майка му като че надушваше победа.

– Да, лети наистина!

– Господин Дренч! – кресна мъжът и една по-дребна фигурка, която досега не бяха забелязали, притича през улицата. Мъжът бе по-нисък и по-слаб от другия учител и имаше остър поглед, който се стрелкаше насам-натам.

– Това е моето друга... Искам да кажа моят помощник, господин Дренч – обясни първият. – Той ще ви запише данните.

Той се обърна към Мърф и му протегна ръка. Щом Мърф я пое, му се стори, че колела на трактор бавно прегазват неговата.

– Мърф, с тебе ще се видим в понеделник. С нетърпение чакам да те видя как се справяш с тия полети. – Той се въртна, все едно носеше мантия, но после пак

се въртна наобратно. – И то е ясно, недей да, тъ, казваш на никого за Училището, ако обичаш!

– Какво? На никого ли не бива да казваме? Защото училището е секретно? – майката на Мърф се разсмя на собствената си шега.

Двамата мъже, изглежда, се смутиха за момент, а после мускулестата грамада също се разсмя. Нервно.

– Ха-ха, да, разбира се, няма нужда да ви го казвам. И аз съм един глупчо.

По-дребният загледа объркано ту единия, ту другия, докато се кискаха. Мърф само се усмихна изнервено. Щеше му се да е невидим.

Майката на Мърф и необичайният учител се смяха малко по-дълго от нужното. А после настана неловко мълчание.

– Значи действително е секретно? – попита тя с неспокойна усмивка.

– О, да – отвърна мъжът и пак се връцна. – Значи, до понеделник! – подвикна той през рамо, докато се отдалечаваше с маршова стъпка.

Мърф и майка му се спогледаха, напълно ошашавени. После тя сви рамене и се обърна към господин Дренч, който бе измъкнал от единия си джоб най-различни формуляри.